

15. A keresztség

A

keresztség által megvalljuk Jézus Krisztus halálába és feltámadásába vetett hitünket, és bizonyítást teszünk arról, hogy meghaltunk a bűnnek és az életben akarunk járni. Így elismerjük Krisztust Urunknak és Megváltónknak, népe leszünk és egyháza tagjainkat fogad be minket. A keresztség Krisztussal való szövetségeknek, bűneink bocsánatának és a Szentlélek elnyerésének jelképe. Vámban aljmerészekkel teltünk. Feltétele a Jézusban való hit megvallása és a bűnbánat bizonyossága. A Szentírás tanulmányozása és tanításainak elfogadása után kiegészül a keresztség. (Róm 6:1-6; Kol 2:12-13; ApCsel 16:30-33; 22:16; 2;38; Mt 28:19-20)

Nyangwira szülmára, aki

Közép-Afrikában élt, a keresztség nem csupán választási lehetőség volt. Több mint egy éven át nagy buzgalommal tanulmányozta a Bibliát. Kereszténységre vágyott.

Egy este elmondta

férfiaknak, mi mindent tanult. A férje magáé kielve a vállaltam meg ezt a vallást az otthonomban, és ha továbbra is ezt tanulod, megüllek!"

Nyangwira ásszetért, mégis tovább folytatta a tanulást, és hamarosan felkésztette a keresztségre.

Mielőtt elindult a

keresztségi istentiszteletre, tisztelettudóan leterjedt férje előtt, és elmondta neki, hogy meg fog keresztelkedni. A férj kiabálni kezdett, és felkapta nagy vadászkalapját. "Megmondtam, nem akarom, hogy megkeresztelkedj! Megüllek azon a napon, amikor megkeresztelkedsz!"

Nyangwira eltákolte

magában, hogy követi az Urat. Amint elindult, férje fenyegetése visszhangzott a falamban.

Mielőtt a vázbe lépett,

megvallotta bűneit, s életét Megváltójának ajánlotta. Nem tudhatta, vajon az élet is vágot az-e aznap, amikor az Urat választotta. Amikor megkeresztelkedett, bűke keltett a szívébe. Hazaérve, odavitte a kőst a férjének.

- Megkeresztelkedtél? -
Kérdezte a férjeharagosan.

- Igen! - felelte
Nyangwira egyszerűen.

- Itt a kő!

- Kő vagy meghalni?

- Kő vagyok!

Felesége börtönben
elcsodálkozva, a férfi már nem akarta megvárni az asszonyt.[1]

Á

Mennyire fontos a keresztség?

Mire a keresztség annyit,
hogy valaki kő legyen akár az életet is kőre tenni miatta? Isten valóban
megvárja a keresztséget? Attól függ az evangélium, hogy megkeresztelkedünk,
vagy sem?

Jézus példája. Egy napon Jézus kilépett a náizeri
császárből, bűncsót intett családjának, és elment a Jordán folyóhoz, ahol
unokatestvére, János prédikált. Amikor odaért, megkérte, keresztelje meg. János
meglepődve rebájlta lebeszélőni: "Nem kell általad megkeresztelkednem, és te
jössz hozzám?"

Engedd most - felelte
Jézus -, mert Á-gy illik nekünk minden igazságot betöltenünk" (Mt 3:13-15).

Jézus keresztsége
mindarról isteni szentesítéssel állta el ezt a szertartást[2] (Mt 3:13-17; v. Mt 21:25). A
keresztség az igazság egyik köve, amelyben mindenki részesedhet. Mivel a
bűntelen Krisztus megkeresztelkedett, hogy betöltsen minden igazságot, nekünk,
bűnösöknek is ugyanezt kell tennünk.

Jézus parancsolata. Szolgálata végén Krisztus meghagyta tanítványainak: "Élményem az, tegyetek tanítványok minden népeket, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiának és a Szentléleknek nevében, tanítványin őket, hogy megtartsák mind-azt, amit én parancsoltam néktek." (Mt 28:19-20/a).

E parancsban Jézus

világossá tette, mindazoktól megkérte, akik egyházjához tartoznak, lelki országjához tagjai akarnak lenni. Mivel a tanítványok szolgálata által a Szentlélek bűnbánatra és Jézusnak, mint Megváltójuknak elfogadására vezette az embereket, a Szentlélek Isten nevében kellett megkeresztelkedniük. Keresztelésük annak bizonyosságát adta, hogy személyes kapcsolatba léptek Krisztussal, és elhatározták, a kegyelem országjának elveivel összhangban élni. Krisztus ezzel erősítette meg a keresztre vonatkozó utasításait. "Én vagyok minden napon a világ vezetője" (Mt 28:20/b).

Krisztus mennybemenetele

után az apostolok hirdették a keresztség székességét és seregességét (ApCsel 2:38; 10:48; 22:16). Ezt hallva, tömegesen keresztelkedtek meg az emberek, akikből létrejött az új szellemi egyház (ApCsel 2:41, 47; 8:12). Elfogadják az Atya, a Fiak és a Szentlélek tekintélyét.

Keresztelés és

újdváltás. Krisztus

azt tanította, hogy "Én hiszem, és megkeresztelkedik, az idvezés!" (Mk 16:16).

Az apostoli egyházban, ha valaki elfogadta Krisztust, utána "Inmagát"

keresztelte, ami az új hűvő hitének megerősítését jelentette (v. ApCsel 8:12; 16:30-34).

Ne és az újév

területén akarta "ter bemutatni a keresztség és az újdváltás kapcsolatát.

Az újév előtti időben a bűn már annyira elhatalmasodott, hogy

Isten "által figyelmeztette a világot: "Törjének meg, kálélnben elpusztulnak.

Csak nyolc ember hitt, ment be a bájrkáiba, és "tartatott meg v-z által; ami

minket is megtart most kápmás gyanút, mint keresztség, ami nem a test

szennyének lemosása, hanem "lelkiismeret keresése Isten iránt, Jézus Krisztus

feltámadása által" (1Pt 3:20-21).

"ter kifejtette, hogy

amint " és családja megtartatott v-z által, mi "gy tartatunk meg a keresztség

által. Természetesen nem a v-z által, hanem Isten tartotta meg "t, és

hasonlóképpen nem a keresztv-z, hanem Krisztus "re az, ami lemosa a hűvő

bűnt. "A keresztség azonban, mint [Ne] engedelmessége, amikor bement a

bájrkáiba, "a " lelkiismeret "lasza Istennek". Amikor az ember Isten ereje

által "v- laszoló", "a Jézus Krisztus feltámadása által" biztosított újdváltás

nyelven "p." [3] A keresztség ugyan szorosan

kapcsolódik az újdváltáshoz, de nem garantálja azt. [4] "A keresztség jelképes

megjelenésének tartotta Izrael kivonulását. [5] "Nem akarom pedig, hogy ne

tudjátok, atyámfiai, hogy a mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek által; és mindnyájan mázra keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben; és mindnyájan egy lelki eledelt ettek; és mindnyájan egy lelki italt ittak." A Várás-tengeren átkelve, Izrael népe jelképes ártelenben megkeresztelkedett - vize merült: a felhő rájuk borult, a tenger vize kárta fogta őket. De ennek ellenére is éhezőknek tábbát nem kedvel az Isten" (1Kor 10:1-5). A keresztés ma sem biztos-tja ánmagát az ádvásst. Izrael tártánete megiratott éza mi tanulságunkra, akikhez az időknek vge elérkezett. Azrt aki azt hiszi, hogy áll, megáll, hogy el ne essék" (1Kor 10:11-12).

Á

éEgy a keresztés"

A keresztés kálánbázó formát gyakorolják a keresztény világban. Vannak, akik almer-téssel, mások meghintéssel ill. leántéssel végzik. Isten egyházában a lélek adta egységre jellemző az éegy... keresztés" (Ef 4:5).[6] Mit áruel a Biblia a megkeresztelni sz³ jelentéséről, gyakorlatár³ és lelki jelentéséről?

A émegkeresztelni" sz³ jelentése. Ez a sz³ a gár³ baptidz³ ford-tása, és almer-téssre utal, hiszen a bapt³ igéből származik, ami azt jelenti: émer-teni", émártani".[7]

Amikor a keresztelni ige v³-z általi keresztésre utal, az ember v³-z almer-téssnek gondolatát hordozza.[8]

Az ászásvés³ a keresztelni igével utal (1) a v³-z általi keresztésre (pl. Mt 3:6; Mk1:9; ApCsel 2:41); (2) Krisztus szenvedésének és halálának hasonlatára (Mt 20:22-23; Mk 10:38-39; Lk 12:50); (3) a Szentlélek eljvetelére (Mt 3:11; Mk 1:8; Lk 3:16; Jn 1:33; ApCsel 1:5; 11:16); és (4) a szertársos kázmosásra (Mk 7:3-4; Lk 11:38). A negyedik sz³használat egyszerűen a szertársi ártelenben vett tisztálanságt³ megtiszt-t³ mosására utal, és nem tárványes-ti a leántéses keresztésget.[9] A keresztés sz³t a Szent-árs a v³-z általi keresztésre és Krisztus halálára is alkalmazza (Mt 3:7; 20:22).

J. K. Howard megjegyzi, az ászásvés³gben énem találhat³ bizonyt³ arra, hogy az apostolok valaha is gyakorolták volna a meghintéses keresztésget. Val³ában minden bizonyt³ arra mutat, hogy ezt csak később vezették be."[10]

Keresztelés az
 Ádventistákban. Minden
 olyan esetben, amikor az Ádventisták vő-z Ádventisták keresztelését jegyezték fel, a
 keresztelés aláírásával tőrtőnt. Azt olvassuk, hogy János a Jordán vizében"
 (Mt 3:6; vő. Mk 1:5) s a nonban, Sőlemhez kőzel keresztelt, mert ott sok volt a
 vő-z" (Jn 3:23). Csak az aláírásával kellett sok vő-z.

János bementette Jőzust,
 megkeresztelte a Jordánban", majd a keresztelés után Jőzus a zonnal feljővő a
 vő-zből..." (Mk 1:9-10; Mt 3:16).[11]

Az apostoli egyházban is
 aláírásával kereszteltek. Amikor Főp megkeresztelte az etőp kincstőrnököt,
 a zőllőnek mindketten a vő-zbe", s a vő-zből feljőttek" (ApCsel 8:38-39).

Keresztelés a
 törtőnelemben. A
 keresztelés kora előtt a zsidók aláírásával keresztelték meg a
 prozelitákat. Az esszusok Qumránban a tagokat s az ő megőőket is
 aláíratták.[12]

A katakombákban s
 templomokban lőthatő festmőnyek, a padlőzatot, a falakat s a mennyezetet
 borő-tő mozaikok, a faragott dombormővek s az Ádventisták rőgi pőldőnyaiban
 lőthatő rajzok bizonyő-tőket a z minden kőtsőget kizőő an azt tanőstő-tő, hogy a
 keresztőny egyházban az első 10-14 ővsőzadban az aláírásával volt a keresztelés
 megszokott formőja".[13] őszak-Afrika, Tőrkorsőg, Itőlia,
 Franciaorsőg, sőt, Magyarorsőgon Pőcs s mő hely rőgi katedrőlisaiban,
 templomaiban s romjai kőz őt talőlhatő keresztelőmedencők mőg ma is hirdetik,
 hogy milyen rőgi kelető ez a gyakorlat.[14]

ő

A keresztelés jelentőse

A keresztelés jelentőse s
 formőja szorosan kőődik egymőshoz. Alfred Plummer mondta: a z keresztelés teljes
 jelentőse csak akkor lőthatő, ha aláírásával gyakorolják".[15]

Krisztus halőjőnek
 s feltőmadőjőnek jelkőpe. Elsőprő erejő bajt s szenvedőst jelkőpez az, ha vő-z
 borő-tja el az embert (Zsolt 42:8; 69:3; 124:4-5), őgy Jőzus vő-z Ádventisták
 keresztés szenvedőstőnek, halőjőnek s eltemettőstőnek prőfőtai bejelentőse
 volt (Mk 10:38; Lk 12:50), a vő-zből valő kijővetele pedig az azt kővető
 feltőmadőjő hirdette (Rőm 6:3-5).

A keresztségnek - mint

Krisztus szenvedése jelképének - nem lett volna olyan jelentősége, ha az apostoli egyházban nem alímer-tájsse, hanem valahogy májksápp keresztelték volna. Ezért â€žaz alímer-tájses keresztség mellett a teológiai árv szála a legerősebben." [16]

A bűnnek való

meghalás az Istennek való álet jelképe. A keresztséggel a h-vők Urunk szenvedésének álmányában részesülnek. â€žAvagy nem tudjátok, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő haláljába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk az őt övele együtt a keresztség által a halálba: hogy amiköppen feltámasztott Krisztus a halálból... azonköppen mi is őj áletben járjunk" (Róm 6:3-4) - mondta Pál.

A h-vő á Krisztus kázzátti

meghitt kapcsolatra utalnak az ilyen kifejezések: â€žmegkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba", â€žaz ő haláljába keresztelkedtünk meg" á az eltemetettünk az őt övele együtt a keresztség által". Howard megjegyezte: â€žA keresztség jelképes cselekmányával a h-vő Krisztus haláljában részesül, á az a halál valóssájjal az ő halála lesz; részesül Krisztus feltámadásában is, á az a feltámadás az ő feltámadása lesz." [17] Mire utal az, hogy a h-vő részesül Krisztus szenvedésében?

1. Meghalni a bűnnek.

A

keresztséggben a h-vők â€žaz ő [Krisztus] haláljának hasonlatossága szerint vele együtt" lettek (Róm 6:5), á az â€žKrisztussal együtt" megfeszítettek (Gal 2:20). Ez azt jelenti, hogy â€žha mi emberünk övele megfeszítetett, hogy megerőtelenüljünk a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek; mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól" (Róm 6:6-7).

A h-vők hájtat fordítanak

régi áletmájdjuknak. Meghaltak a bűnnek, á megerősítik, hogy â€ža régiek elmáitak" (2Kor 5:17), áletük el van rejtve Krisztussal Istenben. A keresztség a régi álet keresztre feszítést jelképezi. Nemcsak halál, hanem eltemetés is. Eltemetettünk â€žövele együtt a keresztségben" (Kol 2:12). A halál után a temetés kávetkezik, á-gy amikor a h-vő leszál a hullámsába, eltemetik a régi álete, amely akkor máit el, amikor elfogadta Jézus Krisztust.

A keresztséggel a h-vők

elfordulnak a világtól. Engedelmeskedve a parancsnak: â€žMenjetek ki kázzállá, á szakadjatok el, azt mondja az á, á tisztítálat ne illessetek" (2Kor 6:17), a keresztelendők nyilvánosan megvallják, hogy felhagynak Sátán szolgálatával, á Krisztust fogadják be az áletükbe.

Az apostoli egyházban a megtérésre szánták felhívás egyértelműen a keresztség felhívásával (ApCsel 2:38). A keresztség tehát az igazi bűnbánatot is jelöli. A hívők meghalnak a térvápnyszegésnek, és bűnbocsánatot nyernek Jézus megtisztítására által. A keresztség szertartás a belső tisztulást - a megvallott bűntettek lemosását bizonyítja.

2. Élni Istennek. Krisztus feltámasztás hatalma hatni kezd az életünkben. Képessé tesz arra, hogy "Éljél életben jöjünk" (Róm 6:4), holtak általán a bűnnek, de "Éljél Istennek a mi Urunk, Jézus Krisztusban" (Róm 6:11). Tanúsítjuk, hogy a régi természetünk feletti győzelmes életre egyetlen reményünk a feltámasztott Úr kegyelmében van, aki a Szentlélek erőt adó hatalma által új életet adott. Ez az új élet az emberi tapasztalat magasabb szintjére emel, új életet, kőszetést és vigyát ad, amelynek győztes pontjában a Jézus Krisztus iránti elkötelezettség áll. Megváltásunk új tanítványai vagyunk, és a keresztség a tanítványságunk jele.

A szentségi kapcsolat jelöpe. Az "szentségi időben a kőrtálmélet és volt az Isten és Ábrahám kőztétti szentségi kapcsolat jele (1Móz 17:1-7).

Az Ábrahám szentségnek volt lelki és nemzeti oldala is. A kőrtálmélet és a nemzeti hovatartozást is jelölte. Kőrtálmélet kellett metélni Ábrahámot és családjának minden, nyolc naposnál idősebb férfitagját (1Móz 17:10-14, 25-27). Aki nem meteltette kőrtálméletét, az "Éljél gattatik" Isten népe kőztélmélet, mert megszegte a szentséget (1Móz 17:14).

E szentség Isten és Ábrahám, azaz felnőtt ember kőztélmélet kőttett, ami a lelki kiterjedésre utal. Ábrahám kőrtálméletkedése a hit általi megigazulás korábbi tapasztalatát jelölte és erősítette meg. "Éljél kőrtálméletkedés jegyét kőrtálméletlenségében tanúsított hite igazságának pecsétjélmélet nyerte." (Róm 4:11)

Am egyedlmélet a kőrtálméletkedés még nem garantálja, hogy az ember a szentség igazi lelki kiterjedésébe lép. Isten emberei gyakran figyelmeztettek, hogy a lélek kőrtálméletkedésére van szükség, ami elengedhetetlen. "Éljél Metélméletek azért kőrtálmélet a ti szöveteket, és ne legyetek ezután kemény nyakak." (5Móz 10:16; v. 30:6; Jer 4:4) A "Éljél kőrtálméletlen szövetekre" bémntetés vjrt a pogányokkal egytt (Jer 9:25-26).

Amikor a zsidók elvetették Jézust, mint Messiaszt, megtérték Istenel való szentségi kapcsolatukat, vget vetve ezzel kőlméletleges helyzetlméletnek, mint Isten kőlméletelt nape (Dán 9:24-27; lmsd e kőnyv 4. fejezetét). Isten, akinek szentsége és gőretei vjltatlanok

maradtak, Őj nŰpet vŰlasztott magŰjnak. A lelki Izrael foglalta el a zsidŰ nŰp helyŰt (Gal 3:27-29; 6:15-16).

Krisztus halŰja

tŰrvŰnyerŰre emelte az Őj szŰvetsŰget. Az emberek a lelki kŰrŰmetŰkedŰs Űjtal lŰptek e szŰvetsŰgbe, amit JŰzus engesztelŰ halŰjra vŰlaszkŰnt tettek meg. A keresztŰnyekŰ ŰzŰ kŰrŰmetŰletlensŰg evangŰliuma" (Gal 2:7). Az Őj szŰvetsŰg ŰzŰbelsŰ hitet", Űs nem ŰzŰkŰlsŰ szertartŰst" kŰvetel meg azoktŰ, akik a lelki Izraelhez akarnak tartozni. ZsidŰnak szŰletni kell, keresztŰnnyŰ azonban csak ŰjjŰszŰletŰs Űjtal lehet az ember. ŰzŰmert Krisztus JŰzusban sem a kŰrŰmetŰkedŰs nem Űr semmit, sem a kŰrŰmetŰkedetlensŰg, hanem a szeretet Űjtal munkŰjkodŰ hit." (Gal 5:6) Csak ŰzŰ a szŰvnek a lŰlekben... valŰ kŰrŰmetŰlŰse" szŰmŰ-t (RŰm 2:28-29).

A keresztŰg, ami a

JŰzussal valŰ ŰdvŰzŰ-tŰ kapcsolat bizonyŰ-tŰka, jelkŰpezi a lelki kŰrŰmetŰlŰst. ŰzŰakiben kŰrŰl is metŰltettek kŰz nŰlkŰl valŰ kŰrŰmetŰlŰssel, levetkezvŰn az ŰrŰki bŰnk testŰt a Krisztus kŰrŰmetŰlŰsŰben; eltemettvŰn Űvele egyŰtt a keresztŰgben, akiben egyetemben fel is tŰmasztattak az Isten erejŰbe vetett hit Űjtal, aki feltŰmasztŰ Űt a halŰlbŰ." (Kol 2:11-12)

ŰzŰamikor JŰzus elvŰgzi a

lelki kŰrŰmetŰlŰst, Űs ezzel az Őjonnan megkeresztelt ember levetkezi ŰzŰrŰki testŰt", ŰzŰfelŰtŰzi Krisztust", Őj szŰvetsŰgi kapcsolatba lŰp JŰzussal. Ennek kŰvetkezŰben egyenes Űjgon nyeri el a szŰvetsŰgi Ű-gŰretek beteljesedŰsŰt." [18] ŰzŰmert akik Krisztusba keresztelkedtek meg, Krisztust ŰltŰztŰtek fel...Ha pedig KrisztusŰi vagytok, tehŰt az ŰbrahŰm magva vagytok, Űs Ű-gŰret szerint ŰrŰkŰsŰk." (Gal 3:27-29) Isten biztos Ű-gŰretŰt tapasztalŰjk meg azok, akik e szŰvetsŰgi kapcsolatra lŰptek: ŰzŰIstenŰkkŰ lesznek, Űk pedig nŰpemmŰ lesznek" (Jer 31:33).

A Krisztus

szolgŰjra szentelŰs jelkŰpe. KeresztŰgekor JŰzusra kŰlŰnleges mŰrtŰkben Űjradt a SzentlŰlek, ami azt jelŰlte, hogy felszenteltetett vagy kenetett az Atya Űjtal, a szŰmŰjra kijelŰlt kŰldetŰs vŰgzŰsŰre (Mt 3:13-17; ApCsel 10:38). JŰzus tapasztalata azt mutatja, hogy a vŰ-z Űjitali keresztŰg Űs a LŰlek keresztŰge Űsszetartozik, nem teljes a keresztŰg a SzentlŰlek befogadŰsa nŰlkŰl.

Az apostoli egyhŰzban a

SzentlŰlek kitŰlŰse ŰjitalŰban a vŰ-z Űjitali keresztŰget kŰvette. TehŰt ma, amikor megkeresztelkedŰnk az Atya, a FiŰ Űs a SzentlŰlek nevŰben, akkor a Menny hŰrom nagy hatalmŰnak Űs az ŰrŰkkŰvalŰ evangŰlium hirdetŰsŰnek szenteljŰk, ajŰnljuk magunkat, Űs azzal kapcsolŰdunk Űssze.

E szolgŰjlatra a SzentlŰlek

kŰszŰ-t fel, Űgy, hogy megtisztŰ-tja a szŰ-vŰnk a bŰntŰl. JŰnos kijelentette: JŰzus ŰzŰSzentlŰlekkel Űs tŰzzel keresztel majd" (Mt 3:11). ŰsaiŰs kinyilatkozta, hogy Isten ŰzŰz Ű-tŰlet lelklŰvel, a megŰgetŰs lelklŰvel"

tisztá-tja meg nácópát tisztá;talansá;gá;bá³l (Á%sa 4:3). â€ŽKiolvasztom mintegy lãggal salakodat, Ács eltáv;volát minden Á³lmodat" - mondja Isten (Á%sa 1:25). â€ŽA mi IstenÁ¼nk megemácsztó tűz." (Zsid 12:29) A Szentlãlek megtisztá-tja mindazok szã-vãt, akik meghã³dolnak elõtte. BünÁ¼ket elemácszti.

Ezek utãjn adja a

Szentlãlek ajãndãkait. Ajãndãkai â€žrendkã-vã¼li adomãnyok Istentõl, amit a hã-võ a keresztsãgkor nyer, hogy kãpessãc vãjjon az egyhá;iz Ács mindazok szolgálátã;ra, akik mãc nem fogadtã;ik el Jãzus Krisztust".[19] A Szentlãlek keresztsãge adott erõt az õskeresztãny egyhá;iznak a bizonyã;gtãtelhez (ApCsel 1:5, 8), Ács csak ugyanez a keresztsãg fogja kãpessãc tenni az egyhá;izat feladata betã;ltãcsãre, arra, hogy hirdesse Isten orszã;gã;inak Á;rã;kkãvalã³ evangãliumã;it (Mt 24:14; Jel 14:6).

Az egyhá;izhoz

csatlakozã;s jelkãpe. A keresztsãg az ember Á;jã;szã¼letãcsãnek jelekãnt (Jn 3:3, 5) a Krisztus lelki orszã;gã;ba valã³ belãpãst is jelã;li.[20] Mindig az egyhá;izba vezetõ ajtãkãnt mûkã;dik, mivel az Á;j hã-võt Krisztussal fûzi egybe. A keresztsãg Á;ltal az Ásr az Á;j tanã-tvã;nyt a hã-võk testã¼letãchez, az Ö testãchez, az egyhá;izhoz kapcsolja (ApCsel 2:41, 47; 1Kor 12:13), aki Á-gy Isten csalã;djã;nak tagja lesz. Nem keresztelkedhet meg az ember az egyhá;iz csalã;djã;hoz valã³ csatlakozã;s nãlkã¼l.

Á

A keresztsãg feltãtelei

A Krisztus Ács egyhá;iza

kã;ztã;tti kapcsolatot a Szentã-rã;s a hã;izassã;ghoz hasonlã-tja. A hã;izassã;g felelõssã;gãt Ács az azzal jã;rã³ elkã;telezetsã;get mindkãt fã;lnek jã³ kell ismernie. Akik szeretnãnek megkeresztelkedni, azoknak az Ácletãben lã;thatã³vã; kell lennie a hitnek, a megtãrãcsnek Ács a megtãrãcs gyã¼mã;icsãnek, azoknak tisztã;iban kell lenniã¼k a keresztsãg jelentãcsãvel Ács az ebbõl fakadã³ lelki kapcsolattal.[21]

Hit. A keresztsãg egyik elõfeltãtele,

hogy az ember hisz Jãzus engesztelõ Á;ldozatã;iban, ami a bûntõl valã³ megvã;ltã;s egyetlen eszkã;ze. â€ŽAki hiszen, Ács megkeresztelkedik, az idvezã¼l." (Mk 16:16) Az apostoli egyhá;izban csak azokat kereszteltãk meg, akik hittek az evangãliumban (ApCsel 8:12, 36-37; 18:8).

â€ŽA hit hallã;sbã³ van, a

hallã;is pedig Isten igã;je Á;ltal" (Rã;m 10:17), ezãrt a keresztsãgre valã³ felkãszã¼lãcsnek lãnyeges rã;sze a tanã-tã;s. Krisztus nagy missziã;parancsa megerõsã-ti a tanã-tã;s fontossã;gã;it. â€žElmenvã;on azãrt, tegyetek tanã-tvã;nyokã; minden nãpeket, megkeresztelvã;on õket az Atyã;nak, a Fiã;nak Ács a Szentlãleknek nevã;ben, tanã-tvã;in õket, hogy megtartsã;ik mindazt, amit Á;on parancsoltam nãktek." (Mt 28:19-20/a) Ahhoz, hogy valaki tanã-tvã;ny legyen, alapos tanã-tã;isban kell rã;szesã¼lnie.

Megtérültek. "Értéketek meg - mondta Péter -, és keresztelkedjétek meg mindnyájan" (ApCsel 2:38). Az Isten Igéből való tanítás nemcsak hitet fakaszt, hanem bűnbánatot és megtérülést is kívánt az emberből. Isten hívőit hallva, az emberek felismerik elveszett állapotukat, megvallják bűnösségüket, alávetik magukat Istennek, megternek bűneikből, elfogadják Krisztus engesztelésát, és Őjére szentelik magukat az Árral. Megtérés nélkül nem lehet személyes kapcsolatunk Jézus Krisztussal. Csak a megtérés által halhatnak meg a bűnnek, ez pedig a keresztség előfeltétele.

A megtérés

gyermelkei. Akik

szeretnek megkeresztelkedni, azoknak meg kell vallaniuk hitüket, és meg kell tenniük. "Am a keresztség bibliai előfeltételeinek addig nem tettek eleget, amíg nem teremnek éza megtéréshez illő gyermekelkeket" (Mt 3:8). "letéte igazolja a jézusi igazságot iránti elkötelezettségüket, és abból látszik meg, szeretik Istent, hogy a parancsolatoknak engedelmeskednek. A keresztesgre való felkészülés során hitet kell fordítani a tanítványoknak és a helytelen szokásoknak. Ha a lelke gyermekelkei látszanak meg az életükben, ez azt bizonyítja, hogy az Árrban vannak, és az Ár bennük (Jn 15:1-8). Addig még nem készült fel az egyházhoz való csatlakozásra, amíg a Krisztussal létező kapcsolatuk ilyen bizonyítékait nem adják.[22]

A keresztelendők

meghallgatása. A

gyermelkei tagjai valóban rászere e lelki lépés megtétele, ami nem azt jelenti csupán, hogy beírják az ember nevét a névsorba. A keresztelést végző felelősége eldönteni, hogy felkészült-e a keresztelendő, vagy sem. Meg kell bizonyosodniuk arról, hogy a keresztelendő érti az egyház által képviselt elveket, és teremtés lett, és Árral az Ár Jézusban.[23]

Értékeznük azonban nem

szabad elfelejtett, hogy ki milyen okkal kéri a keresztesget. "ÉzAmikor valaki jelzi, hogy a gyermekelkezet tagja kíván lenni, meg kell vizsgálnunk életünk gyermekelkezeit, de indítékait ő felelős."[24]

Vannak, akiket leve

temetett el a hullámsárr. "Am nem halt meg. Ők nem nyertek Őj életet Krisztusban. A gyengeség és a hitehagyás magvait hozzák magukkal azok, akik gy csatlakoznak az egyházhoz. "ÉzMegszenteletlenségük" hatása megzavarja az egyházon belül és kívülről levőket egyaránt, veszélyeztetve az egyház bizonyoságtételét.

Meg kell-e

keresztelni a csecsemőket, a gyermekeket? A keresztesg által az Őj hívők az egyház tagjaivá válnak, és Őjizsáletnek. Megtérésük nyomán keresztelkedhettek meg, és válhattak az egyház tagjává. A beiktatás az Őjizsáletéskor, nem pedig a természetes születéskor történik. Ezért van az, hogy a hívők keresztelkedtek meg, "Ézmind férfiak, mind asszonyok" (ApCsel 8:12-13, 29-38; 9:17-8; 1Kor 1:14). Kart Barth elismeri: "ÉzAz észszévetéskor egyetlen helye sem

engedi meg, Ács nem is ad parancsot a gyermekkeresztsÁgre." [25]

â€žA gyermekkeresztsÁgben

kÁptelen vagyok felismerni az Á°jszÁ¶vetsÁgi egyhÁjz keresztsÁgÁt" [26] - vallja meg G. R. Beasley-Murray.

A csecsemők Ács a kisgyermek nem Álhetik Ájt a megtÁrÁst, ezÁrt mÁg nem alkalmasak a keresztsÁgre. Azt jelentenÁ ez, hogy az Á°jszÁ¶vetsÁg kÁzÁ¶ssÁgÁból ki vannak rekesztve? SemmikÁppen nem! JÁzus nem zÁrta ki őket a kegyelem országÁjbÁ. â€žÁ» EngedjÁtek - mondta -, Ács ne akadÁlyozzÁtok, hogy hozzÁjm jÁjjenek a kisgyermek, mert ilyenekÁ a mennyek országÁga. Á« AzutÁjn rÁjjuk tette a kezÁt." (Mt 19:14-15 - Áj prot. ford.). A hÁ-vő szÁlők szerepe rendkÁ-vÁl fontos abban, hogy gyermekeiket a Krisztussal valÁ kapcsolat kialakÁ-tÁsÁra irÁnyÁ-tsÁjk, ami vÁgÁl elvezeti őket a keresztsÁgig.

A gyermekbemutatÁs szokÁsa

alakult ki annak nyomÁjn, hogy JÁzus igazat adott az anyÁjknak, akik ÁjldÁsÁjt kÁrve vittÁk hozzÁ gyermekeiket. A szÁlők elviszik gyermekeiket az istentiszteletre, hogy ott Istennek bemutatÁjk, ill. ajÁnljÁk őket.

HÁjny Áves korÁban lehet

kÁsz valaki a keresztsÁgre? Meg lehet keresztelni azt, aki (1) mÁjr elÁg idős ahhoz, hogy megÁrtse, mit jelent a keresztsÁg, (2) Ájtadta magÁjt Krisztusnak, Ács megtÁrt, (3) Árti a keresztÁnysÁg alapvető elveit, Ács (4) tisztÁban van a gyÁlekezeti tagsÁg jelentősÁgÁvel. Az ember csak akkor veszÁlyezteti az ÁdvÁ¶ssÁgÁt, ha kora szerint mÁjr kÁpes felelőssÁget vÁllalni, de elutasÁ-tja a SzentÁlek befolyÁsÁjt.

Mivel a lelki ÁrettsÁg

tekintetÁben az azonos korÁ emberek is kÁlÁ¶nbÁ¶znek egymÁstÁ, vannak, akik mÁjr fiatalabb korban kÁszek a keresztsÁgre, mint mÁsok. EzÁrt nem hatÁrozhatjuk meg a keresztsÁg korÁnak alsÁ hatÁrÁjt. Ha a szÁlők beleegyeznek abba, hogy gyermekeik korÁbban keresztelkedjenek meg, felelőssÁget kell vÁllalniuk gyermekeik lelki nÁ¶vedésÁrt Ács jellemfejlődésÁrt.

Á

A keresztsÁg gyÁmÁ¶lcse

A keresztsÁg legfontosabb

gyÁmÁ¶lcse az, ha az ember KrisztusÁrt Ál. CÁljainak Ács tÁ¶revÁseinek nem sajÁjt maga, hanem Krisztus Áll a kÁzÁ¶ppontjÁban. â€žAnnakokÁrt, ha feltÁmadtatok Krisztussal, az odafelvalÁkat keressÁtek, ahol Krisztus van, az Istennek jobbÁjn ÁlvÁn; az odafelvalÁkkal tÁ¶rődjetek, ne a fÁ¶ldiekkel." (Kol 3:1-2) Nem a keresztsÁg a legmagasabb csÁcs, ahovÁj a keresztÁnynek el kell Áornie. A lelki nÁ¶vedés

közben kegyelemben részesítjük, amit Isten tervének végrehajtásakor mások javára kell kamatoztatnunk. "Kegyelem és békesség adassék nektek bőségesen az Istennek és Jézusnak, a mi Urunknak megismerésében." (2Pt 1:2) Ha hűségesen kitartunk keresztségi fogadalmunk mellett, az Atya, a Fiú és a Szentlélek, akinek nevében megkeresztelkedtünk, biztosítja, hogy isteni erő siet segétségünkre a keresztség utáni életünk minden szükségállapotában.

A második gyülekelet a Krisztus egyházát valójában nem elszigetelt embereként látja, hanem Krisztus egyházának tagjai lettek. Ahol a kegyelmeket alkotjuk Isten templomát (1Pt 2:2-5). Szoros kapcsolatban állunk Krisztussal, az egyház fejével, akitől naponta kapjuk a kegyelmet a népek között és a szeretetben való fejlődéshez (Ef 4:16). Felelősséggel tartoznak az újonnan keresztelteknek (1Kor 12:12-26). Az új tagoknak a saját és a gyülekelet érdekében be kell kapcsolódniuk az istentiszteletbe, az imádságba és a szeretetből fakadó szolgálatba (Ef 4:12).

Az utolsó gyülekelet a világhoz és a világot valójában igaz, hogy mi, akik megkeresztelkedtünk, a mennyi ország polgárai vagyunk (Fil 3:20). De Isten csak azért hívott ki a világhoz, hogy Krisztus testében tanítást kapjunk, majd visszatérjünk a világhoz, mint szolgái, akik részt vesznek Krisztus megmentő szolgálatában. Az igazi tanítványok nem vonulnak ki a világhoz, az egyházba hívó szava. Misszionáriusokként szolgáltunk Isten országában. A keresztségi fogadalomhoz való hűséggel azzal jár, hogy másokat is a kegyelem országába vezetünk.[27]

Ma Istennek az a hősnője, hogy részesítsük a bővítendő életben, amit kegyelméből megteremtett. "Most annaként mit késztelmezel? Kelj fel, és keresztelkedjél meg, és mosd le a te bűnöd, segétségül hívni az Árnak nevével." (ApCsel 22:16)

Á

Lépjegyzet

1.

Á

S. M. Samuel, A Brave African Wife, Review and Herald,
1963. február 14., 19. oldal

2.

Â

A vallási előírás olyan bevett jelöléses vallási rítus,
ill. szokás, ami az evangélium központi igazságait fejezi ki, és ami
egyetemesen és állandóan kötelező követendő. Krisztus közt vallási rendtartást
alapított, a keresztséget és az örvacsorát. A vallási rendtartás nem szentség
opus operarum értelemben, - azaz nem olyan cselekmény, amely önmagában
és önmagát kegyelemben részesítene, és áldást hozna. A
keresztség és az örvacsora csak a sacramentum-hoz, a római katonák
esküvéhez hasonlóan értelemben mondhatók szentségnek, amelyben megfogadják, hogy
mindhalálig engedelmeskednek a parancsnokuknak. Ezeknek a rendtartásoknak a
részlete, hogy a hívő maradéktalan hűséget fogad Krisztusnak. Lásd Strong, Systematic
Theology (Philadelphia, PA; Judson Press, 1954), 930. oldal; "Baptism" SDA
Encyclopedia, jav. kiad., 128-129. oldal.

3.

Â

4.

Â

â€žAh. n. adventisták protestáns árközpontok folytán kezdettől fogva elutasították azt a nézetet, hogy a keresztség opus operatum, azaz álmagban és álmagját³ kegyelemben részesítene, és áldvást³get eredményezne." (â€žBaptism", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 128. oldal)

5.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6. kötet, 740. oldal

6.

Â

Előfordul, hogy olyanok, akik már rég szentesültek az aláírt-tesztelésben, úgy érzik, újra kell keresztelkedniük. Vajon ez a végük ellentétben áll a kijelentéssel, miszerint "Éz egy a keresztelés" (Ef 4:5)? A gyakorlatból kitűnik, hogy nem. Efesusban járva, találkoztam olyan tanítványokkal, akiket Keresztelő János már megkeresztelt. Már akkor megtértek, és vallást tettek az eljövendő Messiásba vetett hitükről (ApCsel 19:1-5).

Ezek a tanítványok nem értették pontosan az evangéliumot. Amikor János által megkeresztelkedtek, még komoly tévedésekhez ragaszkodtak. De nagyobb világosságnál a rítással elfogadták Krisztust Megváltójuknak, és ezzel az ójabb lámpással az elképzeltetésük májfélté irányult. Amint tisztább hitet nyertek, életükben és jellemükben is változás állt be. E változás jeleként és a Krisztusba vetett hitük elismeréseként ójból megkeresztelkedtek János nevében.

Krisztus sok öszinte követőnek volt hasonló tapasztalata. Ha az ember világosabban megérti, mi Isten akarata, ó kapcsolatba kerül vele. Észkelésekre derül fény. Sok mindent bűnnek lát most, ami azelőtt ártatlannak, sőt dicsőretre méltúnak tűnt... Korábbi keresztelés már nem elég neki. Bűnüknek látja magát, akit Isten tértvőre kárhoztat. Ismét meghalt a bűnnek, és ófent arra végzik, hogy a keresztelésben eltemessen Krisztussal, majd ó letre támadhasson fel. Ez az eljárás a szszhangban áll a páldával, aki megkeresztelte a zsidókat. A Szentlélek jegyeztette le ezt az esetet, amellyel tanítást kávént adni az egyháznak." (White, Sketches From the Life of Paul [Battle Creek, MI; Review and Herald, 1883] 132-133. oldal; lásd még Seventh-day Adventist Church Manual [Washington, D. C.; General Conference of Seventh-day Adventist, 1986], jav. kiad., 50. oldal; White, Evangelism, 372-375. oldal)

A Szent-rés nem mond olyat, ami tiltani azoknak az embereknek az ójból keresztelését, akik súlyos bűntettek elképzeltésével vagy hitehagyással megtértek Istennel kért szüvésüket, majd ójból megtértek, és szeretnék megójtani szüvésüket (lásd Seventh-day Adventist Church Manual, 51. és 162. oldal; White, Evangelism, 375. oldal).

Å

Lásd Albrecht Oepke, "Bapto, Baptizo", Theological Dictionary of the New Testament, szerkesztő Gerhard Kittel, fordította Geoffrey W. Bromiley (Grand Rapids; Wm. B. Eerdmans Publ. Co. 1964) 1. kötet, 529. oldal. Vine megjegyezte, hogy a baptizmus szó a görög a ruhafestésre vagy víz-zméréstésre használták, amikor az egyik edényt bemártották a másikkal. (W. E. Vine, An Expository Dictionary of Biblical Words [New York, N. Y.; Thomas Nelson, 1985], 50. oldal). Az "újraáldozás" fordul elő a "újraáldozás" ige, mindhárom esetben "újraáldozás" körtelemben. A gazdag "újraáldozás" fordulatában a gazdagember arra kéri a "brahmát", engedje, hogy "újraáldozás" az ujját hideg vízbe mártsa, és egy cseppel megnedvesítse az ő ajkát (Lk 16:24). Jézus a keresztre feszítés előtt estén úgy utalt arra, ki az, aki eláldoz, hogy bemártott egy falatot, és azt Jánosnak adta (Jn 13:26). Amikor János látomásaiban Jézus, mint a mennyei seregek fejedelme, fehér lovon állt, ruhája olyannak látszott, mintha vízbe mártották volna (Jel 19:13 - 9. prot. ford.).

8.

Å

George E. Rice, Baptism: Union With Christ, Ministry, 1982. május, 20. oldal

9.

Å

Lásd Albrecht Oepke, "Bapto, Baptizo", Theological Dictionary of the New Testament, 1. kötet, 535. oldal. Vö. Arndt and Gingrich, Greek-English Lexicon of the New Testament, 131. oldal

10.

Â

J. K. Howard: New Testament Baptism (London: Pickering & English Ltd. 1970), 48. oldal

11.

Â

Kiemelés a szerzőtől

12.

Â

Matthew Black: The Scrolls and Christian Origins (New York NY; Charles Scribner's Sons, 1961), 96-98. oldal. LÃj;sd mÃ©g â€žBaptism", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 118-119. oldal

13.

Â

G. E. Rice: Baptism in the Early Church, Ministry, 1981. mÃ;rcius, 22. oldal. VÃ©l. Henry F. Brown, Baptism Through the Centuries (Mountain View, Cal.; Pacific Press, 1965); William L. Lampkin, A History of Immersion (Nashville TE.; Broadman Press, 1962); Wolfred N. Cotte, The Archeology of Baptism (London: Yates and Alexander, 1876)

14.

Â

Brown, Baptism Through the Centuries, 49-90. oldal

15.

Â

Alfred Plummer, A Critical and Exegetical Commentary on the Gospel According to S. Luke, The International Critical Commentary, szerkeszti Samuel R. Driver és mások, 5. kiad., (Edinburgh: T. & T. Clark, 1981. reprint) 88. oldal

16.

Â

„Baptism”, SDA Encyclopedia, jav. kiad., 128. oldal

17.

Â

Howard, New Testament Baptism, 69. oldal

18.

Â

G. E. Rece: Baptism: Union With Christ, Ministry 1982.
május, 21. oldal.

19.

Â

Gottfried Oosterwal: Every Member a Minister? From
Baptism to a Theological Base, Ministry, 1980. február, 4-7. oldal.
Lásd még Rex Edwards: Baptism as Ordination, Ministry, 1983.
augusztus, 4-6. oldal

20.

Â

White az SDA Bible Commentary-ban, jav. kiad., 6. kötet, 1075. oldal

21.

Â

Ha a keresztségnek vannak feltételei, hogyan keresztelkedhet meg valaki a halottakért? A káttvetkező magyarizát megörzi a bibliai Âzenetben az Âsszhangot:

1Korinthus 15-ben Pál a halálból való feltámadás jelentőségét hangsúlyozza, és cífolja azt a nézetet, hogy nincs feltámadás. Kimutatja, ha nincs feltámadás, hiábavaló és eredménytelen a h-vő hite (1Kor 15:14, 17). Ilyen értelemben érvel: "Mit cselekszenek azok, akik a halottakért keresztelkednek meg, ha a halottak teljességgel nem támadnak fel? Miért is keresztelkednek meg a halottakért?" (1Kor 15:29).

"A halottakért keresztelkednek meg" kifejezést néhányan úgy magyarázzák, hogy ez utalás lehet a h-vőknek a halottakért végzett helyettesítő keresztségre. Ez a nézet tarthatatlan annak fényében, amilyen feltételeket támaszt a Biblia a keresztség el. W. Robertson Nicoll rámutat: amire Pál itt utalt, "azaz nem volt szokatlan, azaz, hogy keresztények halála a tőlök megtéréshez vezetett, akik mindenekelőtt »a halottakért« (meghalt szeretteikért) és a találkozás reményében fordultak Krisztushoz". Ezekről a h-vőkről mondja Pál, hogy "azok a halottakért keresztelkednek meg". "Az első időkben a keresztnyiség terjedésének egyik legerősebb tényezője volt a jttvendő boldogság reménye, amelyhez kapcsolódott a családi kttés és a

barátság." (W. Robertson Nicoll, szerk. The Expositor's Greek Testament [Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1956], 2. kötet. 931. oldal. M. Raeder kimutatja, hogy "az a halottakért keresztkednek meg" kifejezésben az "azért"-nek fordított görög elöljáró, a hátsó per határozó jelöléssel bír. Ez azt jelenti, hogy valaki a halott "miatt" keresztkedett meg, "azért", hogy "a feltámadáskor újra találkozhasson meghalt keresztköny rokonjával" [M. Reader: Vikariatstaufer in 1Kor 15:29? Zeitschrift für die Neutestamentliche Wissenschaft, 45 (1955), 258-260. oldal, idézi Harold Riesenfeld: Huper, Theological Dictionary of the New Testament, 8. kötet. 513. oldal]. Vö. Howard: New Testament Baptism, 108-109. oldal.

Howard kijelenti, ebben az összefüggésben Péterrel 1Kor 15:29-ben: "Ha Krisztus nem támadt fel, mindazok, akik "Krisztusban" haltak meg, elvesztek, mi pedig reménytelenül maradunk, ez főleg azokra igaz, akik csatlakoztak a keresztkönyek közzésségekhez, és megkereszkedtek azok kedvéért, akik Krisztusban haltak meg, mert remélték, hogy majd "bár egyáltalán lesznek velük." (Howard: Baptism for the Dead: A Study of 1 Corinthians 15:29. Evangelical Quarterly, szerkeszti F. F. Bruce [Exeter, Eng., Paternoster Press], 1965. július-szeptember, 141. oldal).

22.

Â

Vö. Damsteegt, Reaping the Harvest, Adventist Review, 1987. október 22., 15. oldal

23.

Â

Lásd SDA Church Manual, 41. oldal

24.

Â

White, Evangelism, 313. oldal

25.

Â

Karl Barth, Church Dogmatics, fordította G. W.
Bromiley (Edinburgh: T. & T. Clark, 1969), 4/4. kötet., 179. oldal

26.

Â

G. R. Beasley-Murray: Baptism in the New Testament (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1973), 392. oldal.

27.

Â

LÃ¡sd Edwards, Baptism